

Азъ чѣкахъ твърде малко. На другиятъ день, когато азъ пишехъ една елегия и когато гризехъ перото си, като чѣкахъ да ми дойде нѣкоя ритма, то Швабринъ почука на прозорецътъ. Азъ оставихъ перото, земахъ саблята си и излѣзохъ на срѣща му. «Защо да оставяме работата за послѣ? каза Швабринъ. — Насъ не прислѣдуютъ вече. Никой не глѣда какво правимъ. Да идемъ при рѣката. Тамъ никой нѣма да ни побърка». И така, ние тръгнахме мѣлчешката. Като са спуснахме по една твърде стрѣмна пѣтечка, ние слѣзохме до самата рѣка и изтѣглихме саблите си. Швабринъ бѣше по-искусенъ отъ мене, но азъ бѣхъ по-силенъ и по-дързосенъ отъ него. Освѣтъ това, monsieur Бопре, който нѣкогашъ си е билъ солдатинъ, ми даде нѣколко урока въ фехтованието, отъ които сега са азъ и въсползувахъ. Швабринъ не очѣкваше да намѣри въ мене такавъ опасенъ противникъ. Много време ние не можѣхме да повредимъ единъ другигъ; но, най-послѣ, като осѣтихъ, че Швабринъ ослабнѣ, азъ почнахъ съ живостъ да са приближавамъ камъ него и докарахъ го до самата рѣка. Изведнашъ азъ чухъ името си; чухъ, че нѣкой си ма вика съ силенъ гласъ. Азъ са обърнахъ и видѣхъ Савелича, който тичаше камъ мене изъ пѣтечката . . . Въ това сѣщо време Швабринъ ма убодѣ въ гърдите, по-долу отъ дѣсното рамо, доволно силно. Азъ паднахъ и изгубихъ чувствата си.

ГЛАВА V.

Любовъ.

Като са свѣстихъ, то нѣколко време не можѣхъ